ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 27ης Οκτωβρίου 2011 *

Στην υπόθεση C-47/10 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 27 Ιανουαρίου 2010,

Δημοκρατία της Αυστρίας, εκπροσωπούμενη από τον E. Riedl, επικουρούμενο από τους M. Núñez Müller και J. Dammann, Rechtsanwälte,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Scheucher-Fleisch GmbH,** με έδρα το Ungerdorf (Αυστρία),

η **Tauernfleisch Vertriebs GmbH**, με έδρα το Flattach (Αυστρία),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

η **Wech-Kärntner Truthahnverarbeitung GmbH,** με έδρα το Glanegg (Αυστρία),

η **Wech-Geflügel GmbH**, με έδρα το Sankt Andrä (Αυστρία),

ο **Johann Zsifkovics**, κάτοικος Βιέννης (Αυστρία),

εκπροσωπούμενοι από τους J. Hofer και T. Humer, Rechtsanwälte,

προσφεύγοντες πρωτοδίκως,

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους V. Kreuschitz και A. Stobiecka-Kuik, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, πρόεδρο τμήματος, J. Malenovský R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), Γ. Αρέστη και T. von Danwitz, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot
γραμματέας: K. Malacek, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 14ης Απριλίου 2011,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 9ης Ιουνίου 2011,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Αυστρίας ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (νυν Γενικού Δικαστηρίου) της 18ης Νοεμβρίου 2009, T-375/04, Scheucher-Fleisch κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2009, σ. II-4155, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία αυτό ακύρωσε την απόφαση C(2004) 2037 τελικό της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 2004, σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις περί των προγραμμάτων ποιότητας και των σημάτων «AMA-Biozeichen» και «AMA-Gütesiegel» (στο εξής: επίδικη απόφαση), που χορηγήθηκαν από τη Δημοκρατία της Αυστρίας υπέρ του γεωργοδιατροφικού τομέα.

Το νομικό πλαίσιο

2 Η πρώτη, η δεύτερη, η τρίτη και η όγδοη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88] της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1), ορίζουν τα ακόλουθα:

«(1) υπό την επιφύλαξη των ειδικών διαδικαστικών κανόνων οι οποίοι καθορίζονται με κανονισμούς, σε ορισμένους τομείς, ο παρών κανονισμός θα πρέπει να εφαρμοσθεί για τις ενισχύσεις σε όλους τους τομείς· ότι, για τους σκοπούς της εφαρμογής των άρθρων [73] και [87] της Συνθήκης, η Επιτροπή έχει ειδική αρμοδιότητα βάσει του άρθρου [88] της Συνθήκης να αποφασίζει κατά πόσον μια κρατική ενίσχυση συμβιβάζεται με την κοινή αγορά κατά την εξέταση της υφισταμένης ενίσχυσης, κατά τη λήψη αποφάσεων σχετικά με νέα ή τροποποιηθείσα ενίσχυση και κατά τη λήψη μέτρων όσον αφορά τη μη συμμόρφωση με τις αποφάσεις της ή με την απαίτηση κοινοποίησης·

(2) η Επιτροπή, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, έχει ακολουθήσει και καθιερώσει μια πάγια τακτική για την εφαρμογή του άρθρου [88] της Συνθήκης και έχει θεσπίσει ορισμένους διαδικαστικούς κανόνες και αρχές με μια σειρά ανακοινώσεων· ότι είναι σκόπιμο, για να εξασφαλισθούν στην πράξη αποτελεσματικές διαδικασίες δυνάμει του άρθρου [88] της Συνθήκης, να ενισχυθεί η πρακτική αυτή και κωδικοποιηθεί μέσω κανονισμού·

(3) ένας διαδικαστικός κανονισμός σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου [88] της Συνθήκης θα αυξήσει τη διαφάνεια και την ασφάλεια του δικαίου·

[…]

(8) σε όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες, συνεπεία της προκαταρκτικής εξέτασης, η Επιτροπή δεν μπορεί να διαπιστώσει ότι η ενίσχυση είναι συμβιβάσιμη με την κοινή αγορά, θα πρέπει να κινείται η επίσημη διαδικασία έρευνας, προκειμένου να μπορεί η Επιτροπή να συγκεντρώσει όλες τις πληροφορίες που χρειάζεται για να εκτιμήσει το συμβατό της ενίσχυσης και να δίδεται η δυνατότητα στα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλλουν τις παρατηρήσεις τους· ότι τα δικαιώματα των ενδιαφερομένων μερών διασφαλίζονται καλύτερα στο πλαίσιο της επίσημης διαδικασίας έρευνας που προβλέπεται βάσει του άρθρου [88, παράγραφος 2], της Συνθήκης

[…]».

3 Το άρθρο 1 του κανονισμού 659/1999 ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

[…]

η) "ενδιαφερόμενο μέρος": κάθε κράτος μέλος και κάθε πρόσωπο, επιχείρηση ή ένωση επιχειρήσεων των οποίων τα συμφέροντα μπορεί να θιγούν από τη χορήγηση μιας ενίσχυσης, και ιδίως ο δικαιούχος της ενίσχυσης, οι ανταγωνιστικές επιχειρήσεις και οι επαγγελματικές ενώσεις.»

4 Υπό το κεφάλαιο ΙΙ του ως άνω κανονισμού, που τιτλοφορείται «Διαδικασία σχετικά με τις κοινοποιούμενες ενισχύσεις», το άρθρο 4 αυτού, με τίτλο «Προκαταρκτική εξέταση της κοινοποίησης και αποφάσεις της Επιτροπής», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Η Επιτροπή εξετάζει την κοινοποίηση μόλις τη λάβει. Με την επιφύλαξη του άρθρου 8, η Επιτροπή λαμβάνει απόφαση σύμφωνα με τις παραγράφους 2, 3 ή 4.

2. Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει, μετά από προκαταρκτική εξέταση, ότι το κοινοποιηθέν μέτρο δεν αποτελεί ενίσχυση, σημειώνει τη διαπίστωση αυτή με σχετική απόφαση.

3. Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει, μετά από προκαταρκτική εξέταση, ότι το κοινοποιηθέν μέτρο, ενώ εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου [87, παράγραφος 1, ΕΚ], δεν δημιουργεί αμφιβολίες κατά πόσον συμβιβάζεται με την κοινή αγορά, το κηρύσσει συμβιβάσιμο με την κοινή αγορά […]. Στην απόφαση αυτή, αναφέρεται η συγκεκριμένη εξαίρεση της Συνθήκης που εφαρμόσθηκε.

4. Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει, μετά από προκαταρκτική εξέταση, ότι το κοινοποιηθέν μέτρο δημιουργεί αμφιβολίες κατά πόσον συμβιβάζεται με την κοινή αγορά, αποφασίζει να κινήσει τη διαδικασία σύμφωνα με το άρθρο [88, παράγραφος 2, ΕΚ] […].

5. Οι αποφάσεις που αναφέρονται στις παραγράφους 2, 3 και 4, πρέπει να λαμβάνονται εντός δύο μηνών. Η προθεσμία αυτή αρχίζει την επομένη της ημέρας παραλαβής της πλήρους κοινοποίησης. Η κοινοποίηση θεωρείται πλήρης εάν, εντός δύο μηνών από την παραλαβή της ή από την παραλαβή οποιασδήποτε πρόσθετης πληροφορίας που ζητήθηκε, η Επιτροπή δεν ζητήσει περαιτέρω πληροφορίες. Η προθεσμία μπορεί να παρατείνεται με τη συγκατάθεση τόσο της Επιτροπής όσο και του οικείου κράτους μέλους. Εφόσον είναι απαραίτητο, η Επιτροπή δύναται να καθορίζει πιο περιορισμένα χρονικά περιθώρια.

6. Εάν η Επιτροπή δεν έχει λάβει απόφαση σύμφωνα με τις παραγράφους 2, 3 ή 4 εντός της προθεσμίας που αναφέρεται στην παράγραφο 5, η ενίσχυση θεωρείται ότι έχει εγκριθεί από την Επιτροπή. Το οικείο κράτος μέλος μπορεί κατόπιν τούτου να θέσει σε εφαρμογή τα εν λόγω μέτρα αφού ειδοποιήσει προηγουμένως σχετικά την Επιτροπή, εκτός εάν η τελευταία λάβει απόφαση σύμφωνα με το παρόν άρθρο εντός προθεσμίας 15 εργάσιμων ημερών από την παραλαβή της ειδοποίησης.»

5 Στο ίδιο κεφάλαιο ΙΙ, το άρθρο 6 του εν λόγω κανονισμού, με τίτλο «Επίσημη διαδικασία έρευνας», προβλέπει, στην παράγραφο 1, τα εξής:

«Στην απόφαση για κίνηση επίσημης διαδικασίας έρευνας, η Επιτροπή αναφέρει συνοπτικά τα σημαντικότερα πραγματικά και νομικά ζητήματα, προβαίνει σε προσωρινή εκτίμηση σχετικά με το χαρακτήρα του σχεδιαζόμενου μέτρου ως ενίσχυσης και εκθέτει τις αμφιβολίες της για το συμβατό του μέτρου με την κοινή αγορά. Η απόφαση καλεί το οικείο κράτος μέλος και τα άλλα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν παρατηρήσεις εντός ορισμένης προθεσμίας, η οποία συνήθως δεν υπερβαίνει τον ένα μήνα. Σε δεόντως δικαιολογημένες περιπτώσεις, η Επιτροπή μπορεί να παρατείνει την ταχθείσα προθεσμία.»

6 Υπό το κεφάλαιο ΙΙΙ, που τιτλοφορείται «Διαδικασία σχετικά με τις παράνομες ενισχύσεις», το άρθρο 13 του κανονισμού 659/1999 ορίζει, υπό τον τίτλο «Αποφάσεις της Επιτροπής», τα ακόλουθα:

«1. Μετά την εξέταση της ενδεχόμενης ύπαρξης παράνομων ενισχύσεων, εκδίδεται απόφαση σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφοι 2, 3 ή 4. Στην περίπτωση απόφασης για κίνηση επίσημης διαδικασίας έρευνας, η διαδικασία περατώνεται με απόφαση βάσει του άρθρου 7. Σε περίπτωση μη συμμόρφωσης του κράτους μέλους με διαταγή παροχής πληροφοριών, η απόφαση αυτή λαμβάνεται με βάση τις διαθέσιμες πληροφορίες.

2. Στις περιπτώσεις ενδεχόμενης ύπαρξης παράνομων ενισχύσεων και με την επιφύλαξη του άρθρου 11, παράγραφος 2, η Επιτροπή δεν δεσμεύεται από την προθεσμία που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 5, και στο άρθρο 7, παράγραφοι 6 και 7.

3. Εφαρμόζεται το άρθρο 9 mutatis mutandis.»

7 Υπό το κεφάλαιο VI, που τιτλοφορείται «Ενδιαφερόμενα μέρη», το άρθρο 20 του κανονισμού αυτού ορίζει, υπό τον τίτλο «Δικαιώματα των ενδιαφερομένων μερών», τα ακόλουθα:

«1. Κάθε ενδιαφερόμενο μέρος μπορεί να υποβάλει παρατηρήσεις σύμφωνα με το άρθρο 6 έπειτα από απόφαση της Επιτροπής να κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας. Σε κάθε ενδιαφερόμενο μέρος που έχει υποβάλει παρατηρήσεις και σε κάθε δικαιούχο ατομικής ενίσχυσης, αποστέλλεται αντίγραφο της απόφασης που έλαβε η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 7.

2. Κάθε ενδιαφερόμενο μέρος μπορεί να ενημερώσει την Επιτροπή για τεκμαιρόμενη παράνομη ενίσχυση και τεκμαιρόμενη καταχρηστική εφαρμογή ενίσχυσης. Εάν η Επιτροπή κρίνει ότι, βάσει των πληροφοριών που διαθέτει, δεν υπάρχουν επαρκείς λόγοι για να εξετάσει την περίπτωση, ενημερώνει σχετικά το ενδιαφερόμενο μέρος. Εφόσον η Επιτροπή λάβει απόφαση για υπόθεση που αφορά το αντικείμενο της παρασχεθείσας πληροφορίας, αποστέλλει αντίγραφο της απόφασης αυτής στο ενδιαφερόμενο μέρος.

3. Κάθε ενδιαφερόμενο μέρος λαμβάνει, κατόπιν αιτήσεώς του, αντίγραφο κάθε απόφασης που λαμβάνεται δυνάμει των άρθρων 4 και 7, του άρθρου 10, παράγραφος 3, και του άρθρου 11.»

8 Το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου αφορά τα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και το άρθρο 81 του ίδιου κανονισμού αφορά το περιεχόμενο των αποφάσεων του Γενικού Δικαστηρίου.

Ιστορικό της διαφοράς

9 Το ιστορικό της διαφοράς εκτέθηκε στις σκέψεις 1 έως 12 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Στο πλαίσιο της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως, πρέπει να παρατεθούν τα ακόλουθα περιστατικά.

10 Το 1992, η Δημοκρατία της Αυστρίας θέσπισε τον Bundesgesetz über die Errichtung der Marktordnungsstelle «Agrarmarkt Austria» (ομοσπονδιακό νόμο περί ιδρύσεως του ρυθμιστικού της αγοράς οργανισμού «Agrarmarkt Austria», *BGBl.* 376/1992) (στο εξής: AMA-Gesetz 1992).

11 Με τον εν λόγω νόμο συνεστήθη ένα νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου υπό την ονομασία «Agrarmarkt Austria» (στο εξής: AMA), ο σκοπός του οποίου συνίσταται στην εμπορική προώθηση των γεωργικών προϊόντων. Οι επιχειρησιακές δραστηριότητες του AMA ασκούνται από την εταιρία Agrarmarkt Austria Marketing GmbH (στο εξής: AMA Marketing), θυγατρική κατά 100 % του AMA. Μία από τις δραστηριότητες αυτές συνίσταται στην ενθάρρυνση της παραγωγής, της επεξεργασίας, της μεταποίησης και της εμπορίας γεωργικών προϊόντων στην Αυστρία μέσω της απονομής, σε ορισμένα γεωργικά προϊόντα, του σήματος βιολογικών προϊόντων «AMA» και του σήματος ποιότητας «AMA» (στο εξής: σήματα «AMA»).

12 Για την προαγωγή της δραστηριότητάς της, η AMA εισπράττει εισφορές που πρέπει να καταβάλλονται, μεταξύ άλλων, για τη σφαγή βοδιών, μόσχων, χοίρων, αμνών, προβάτων και πουλερικών.

13 Η Scheucher-Fleisch GmbH, η Tauernfleisch Vertriebs GmbH, η Wech-Kärntner Truthahnverarbeitung GmbH και η Wech-Geflügel GmbH, καθώς και ο ασκών ατομική εμπορική επιχείρηση Johann Zsifkovics (στο εξής συλλήβδην: Scheucher-Fleisch κ.λπ.), είναι επιχειρήσεις που ειδικεύονται στη σφαγή και στον τεμαχισμό ζώων και, ως εκ τούτου, υπόκεινται στην καταβολή εισφορών στον AMA. Το αυτό

ισχύει και για την Grandits GmbH. Τα προϊόντα των εν λόγω επιχειρήσεων δεν τυγχάνουν ωστόσο των σημάτων «AMA».

14 Κατόπιν της υποβολής καταγγελιών εκ μέρους των Scheucher-Fleisch κ.λπ. και της Grandits GmbH, η Επιτροπή αποφάσισε, στις 15 Φεβρουαρίου 2000, να καλέσει τις αυστριακές αρχές να της παράσχουν πληροφορίες σχετικά με τις δραστηριότητες εμπορικής προώθησης της AMA Marketing και του AMA. Λαμβάνοντας υπόψη τις απαντήσεις των εν λόγω αρχών, η Επιτροπή αποφάσισε να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 3, ΕΚ και να χαρακτηρίσει τα επίμαχα μέτρα ως «μη κοινοποιηθείσες κρατικές ενισχύσεις», ενημέρωσε δε σχετικώς τις αυστριακές αρχές με έγγραφο της 19ης Ιουνίου 2000. Κατόπιν αιτήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας που περιήλθε στην Επιτροπή στις 8 Μαρτίου 2003, η τελευταία αυτή αποφάσισε να χωρίσει τη διαδικασία στα δύο, ανάλογα με το αν επρόκειτο για μέτρα προγενέστερα ή μεταγενέστερα της 26ης Σεπτεμβρίου 2002. Όπως προκύπτει από την επίδικη απόφαση, τα μέτρα ενισχύσεως μετά την ημερομηνία αυτή αντιμετωπίστηκαν ως κοινοποιηθείσες κρατικές ενισχύσεις. Οι κοινοποιηθείσες ενισχύσεις αυτές αποτελούν το αντικείμενο της διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση της επίδικης αποφάσεως.

15 Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή αποφάσισε να μη διατυπώσει αντιρρήσεις όσον αφορά τα μέτρα που ελήφθησαν από τον AMA ή την AMA-Marketing από τις 26 Σεπτεμβρίου 2002, όσον αφορά τα προγράμματα ποιότητας και τα σήματα «AMA», θεωρώντας ότι αποτελούσαν ενισχύσεις συμβατές προς το δίκαιο της Ένωσης, κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ΄, ΕΚ.

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

16 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 17 Σεπτεμβρίου 2004, οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. και η Grandits GmbH άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως κατά της επίδικης αποφάσεως. Με διάταξη του προέδρου του έκτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 4ης Φεβρουαρίου 2009, διαπιστώθηκε η παραίτηση της Grandits GmbH.

17 Η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησαν οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. στηριζόταν, κατ' ουσίαν, σε τρεις λόγους, ήτοι στην παράβαση των διαδικαστικών κανόνων, στην παράβαση του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ΄, ΕΚ και στην παράβαση της ρήτρας αναστολής που προβλέπουν το άρθρο 88, παράγραφος 3, ΕΚ και το άρθρο 3 του κανονισμού 659/1999.

18 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως των Scheucher-Fleisch κ.λπ. υποδιαιρούνταν σε τέσσερα σκέλη που αντλούνταν, αντιστοίχως, από την έλλειψη κοινοποιήσεως στην Επιτροπή των επίμαχων ενισχύσεων, από την παράβαση των διαδικαστικών εγγυήσεων που προβλέπει το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ, από την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και από την παραβίαση της αρχής του ευλόγου χρόνου. Στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου, οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. υποστήριξαν ότι η Επιτροπή έπρεπε να κινήσει την επίσημη διαδικασία εξετάσεως, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 659/1999, λόγω των αμφιβολιών που υφίσταντο όσον αφορά το συμβατό των επίμαχων μέτρων προς την κοινή αγορά.

19 Η Επιτροπή αντιτάχθηκε στην προσφυγή ζητώντας να απορριφθεί ως απαράδεκτη και, επικουρικώς, ως αβάσιμη.

20 Προκειμένου να κρίνει το απαράδεκτο που προέβαλε η Επιτροπή, το Πρωτοδικείο ανέλυσε, πρώτον, σε ποιο βαθμό η επίδικη απόφαση αφορούσε άμεσα τους Scheucher-Fleisch κ.λπ. Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα σήματα «AMA» είχαν ήδη χορηγηθεί πριν από την επίδικη απόφαση και ότι η πρόσκληση για καταβολή που ο AMA απηύθυνε στην Grandits GmbH αφορούσε τις οφειλόμενες εισφορές για περίοδο η οποία καλύπτει, εν μέρει τουλάχιστον, την περίοδο εφαρμογής των μέτρων τα οποία αφορά η επίδικη απόφαση. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το ενδεχόμενο να αποφασίσουν οι αυστριακές αρχές να μη χορηγήσουν τις επίμαχες ενισχύσεις φαινόταν να είναι αμιγώς θεωρητικό και ότι η επίδικη απόφαση αφορούσε συνεπώς άμεσα τους Scheucher-Fleisch κ.λπ., υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

21 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο εξέτασε αν η επίδικη απόφαση αφορούσε ατομικά τους Scheucher-Fleisch κ.λπ. Συναφώς, θεώρησε ότι, λόγω των προβληθέντων ισχυρισμών, έπρεπε να εξετασθεί χωριστά η ενεργητική τους νομιμοποίηση για να ζητήσουν τον σεβασμό των διαδικαστικών δικαιωμάτων τους, αφενός, και η ενεργητική τους νομιμοποίηση προκειμένου να αμφισβητήσουν το βάσιμο της επίδικης αποφάσεως, αφετέρου.

22 Όσον αφορά τη νομιμοποίηση των Scheucher-Fleisch κ.λπ. να ζητήσουν τον σεβασμό των διαδικαστικών δικαιωμάτων τους, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι δικαιούχοι των επίμαχων ενισχύσεων δεν ήταν αποκλειστικά οι έμποροι λιανικής, αλλά και το σύνολο των επιχειρήσεων που ανήκουν στην αλυσίδα παραγωγής και διανομής την οποία αφορούν ειδικώς τα σήματα «AMA». Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. ήταν εταιρίες σφαγής και τεμαχισμού ζώων που ανταγωνίζονταν αυτές στις οποίες είχαν απονεμηθεί τα εν λόγω σήματα και ότι δραστηριοποιούνταν επίσης στην ίδια γεωγραφική αγορά. Το Πρωτοδικείο συνήγαγε εντεύθεν ότι οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. είχαν ενεργητική νομιμοποίηση, στον βαθμό που ζητούσαν τον σεβασμό των διαδικαστικών δικαιωμάτων τους που απορρέουν από το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ, και έκρινε παραδεκτό το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

23 Αντιθέτως, όσον αφορά τη νομιμοποίηση των Scheucher-Fleisch κ.λπ. να αμφισβητήσουν το βάσιμο της επίδικης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε, στις σκέψεις 60 και 61 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. δεν είχαν αποδείξει ότι η θέση τους στην αγορά μπορούσε να επηρεασθεί ουσιωδώς από τις ενισχύσεις που αποτελούν αντικείμενο της επίδικης αποφάσεως και, επομένως, έκρινε ως απαράδεκτα το πρώτο και το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, καθώς και τον τρίτο λόγο ακυρώσεως.

24 Τέλος, το Πρωτοδικείο έκρινε επίσης παραδεκτά, στις σκέψεις 63 και 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως και τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, στον βαθμό και μόνον που αποσκοπούσαν στο να γίνουν σεβαστά τα διαδικαστικά δικαιώματα που οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. αντλούσαν από το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ. Συγκεκριμένα, κατά το Πρωτοδικείο, αφενός, οι τελευταίοι αυτοί υποστήριζαν, με τον δεύτερο λόγο τους, ότι τα διαδικαστικά δικαιώματα που αντλούσαν από τη διάταξη αυτή είχαν προσβληθεί συνεπεία της εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως. Αφετέρου, το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως είχε επίσης προβληθεί προς στήριξη του δεύτερου σκέλους αυτού του λόγου

ακυρώσεως, στον βαθμό που η έλλειψη επαρκούς αιτιολογίας καθιστούσε αδύνατο, αφενός, στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τη δικαιολόγηση του συμπεράσματος της Επιτροπής σχετικά με την απουσία σοβαρών δυσχερειών και, αφετέρου, στον δικαστή να ασκήσει τον έλεγχό του.

25 Όσον αφορά την ουσία της διαφοράς, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, κατά το χρονικό σημείο κατά το οποίο η Επιτροπή εξέτασε το συμβατό των επίμαχων ενισχύσεων προς την κοινή αγορά, οι κύριες διατάξεις του άρθρου 21a του AMA-Gesetz 1992 αφορούσαν αποκλειστικά τα ημεδαπά προϊόντα. Ομοίως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή είχε ενημερωθεί για το ζήτημα αυτό, δεδομένου ότι είχαν διεξαχθεί διαπραγματεύσεις επί του ζητήματος αυτού μεταξύ του εν λόγω θεσμικού οργάνου και των αυστριακών αρχών.

26 Έχοντας υπόψη τις προαναφερθείσες διαπιστώσεις, το Πρωτοδικείο θεώρησε, στις σκέψεις 85 και 86 της αποφάσεώς του, ότι, ναι μεν οι οδηγίες του AMA δεν προέβλεπαν προϋπόθεση σχετική με την καταγωγή των προϊόντων, πλην όμως ο περιορισμός στα ημεδαπά προϊόντα τον οποίο προέβλεπε άρθρο 21a, σημείο 1, του AMA-Gesetz 1992 δημιουργούσε αμφιβολίες ως προς το συμβατό των επίμαχων ενισχύσεων προς τις κοινοτικές κατευθυντήριες γραμμές περί κρατικών ενισχύσεων που αφορούν στη διαφήμιση προϊόντων που παρατίθενται στο παράρτημα Ι της Συνθήκης ΕΚ και ορισμένων προϊόντων εκτός παραρτήματος Ι (ΕΕ 2001, C 252, σ. 5), στον βαθμό που οι τελευταίες αυτές δεν επέτρεπαν ένα τέτοιο περιορισμό.

27 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο κατέληξε, στις σκέψεις 86 έως 88 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η εκτίμηση του συμβατού προς την κοινή αγορά των επίμαχων ενισχύσεων δημιουργούσε σοβαρές δυσχέρειες που θα έπρεπε να οδηγήσουν την Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 659/1999, να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ και ότι, επομένως, η επίδικη απόφαση έπρεπε να ακυρωθεί, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθεί το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου και ο δεύτερος λόγος.

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και τα αιτήματα των διαδίκων

28 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Αυστρίας ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση στο σύνολό της,

— να προβεί σε επίλυση της διαφοράς απορρίπτοντας το αίτημα περί ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως, είτε ως απαράδεκτο είτε ως αβάσιμο, και

— να καταδικάσει τους Scheucher-Fleisch κ.λπ. στα δικαστικά έξοδα που αφορούν τόσο την προσφυγή ακυρώσεως όσο και την αίτηση αναιρέσεως.

29 Η Επιτροπή συμφωνεί με τα αιτήματα της Δημοκρατίας της Αυστρίας και ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση στο σύνολό της,

— να αποφανθεί οριστικώς επί της ουσίας της διαφοράς και να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως ως απαράδεκτη ή, τουλάχιστον, ως αβάσιμη και

— να καταδικάσει τους Scheucher-Fleisch κ.λπ. στα δικαστικά έξοδα που αφορούν τόσο την προσφυγή ακυρώσεως όσο και την αίτηση αναιρέσεως.

30 Οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. εμμένουν στο σύνολο των ισχυρισμών που είχαν αναπτύξει με τα αιτήματά τους που είχαν καταθέσει ενώπιον του Πρωτοδικείου και ζητούν από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της και

— να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα.

Επί της κυρίας αιτήσεως αναιρέσεως

31 Η Δημοκρατία της Αυστρίας προβάλλει πέντε λόγους προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, ήτοι την παράβαση του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, την παράβαση του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, την παράβαση των κανόνων που διέπουν το βάρος αποδείξεως που προκύπτει από τα άρθρα 88, παράγραφος 2, ΕΚ και 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, την παράβαση του άρθρου 81 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, που αφορά την αιτιολογία των δικαστικών αποφάσεων, και, τέλος, την παράβαση του άρθρου 64 του ίδιου κανονισμού, που αφορά τα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας. Η Επιτροπή υποστηρίζει ανεπιφύλακτα την αίτηση αναιρέσεως και συμφωνεί με όλους τους λόγους που προέβαλε η Δημοκρατία της Αυστρίας, προβάλλοντας και πρόσθετους λόγους.

32 Οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. αντικρούουν όλους τους λόγους αναιρέσεως.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

33 Με τον πρώτο λόγο, η Δημοκρατία της Αυστρίας, υποστηριζόμενη από την Επιτροπή, ισχυρίζεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση παραβαίνει το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, με το αιτιολογικό ότι η επίδικη απόφαση δεν αφορούσε ούτε άμεσα ούτε ατομικά τους Scheucher-Fleisch κ.λπ., οπότε η προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως αυτής θα έπρεπε να κριθεί απαράδεκτη.

34 Οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. αντικρούουν αυτόν τον λόγο αναιρέσεως, υποστηρίζοντας ότι ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε την προσφυγή τους ακυρώσεως παραδεκτή.

Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

35 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστηρίζει, πρώτον, όσον αφορά την ανάγκη να αφορά η επίδικη απόφαση άμεσα και ατομικά τους προσφεύγοντες, ότι το να έχει χαρακτηρισθεί ο προσφεύγων «ενδιαφερόμενο μέρος», κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο η΄, του κανονισμού 659/1999, δεν συνεπάγεται ότι έχει οπωσδήποτε έννομο συμφέρον, καθόσον το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο ΕΚ, απαιτεί, συναφώς, ο προσφεύγων να επηρεάζεται ουσιωδώς από το μέτρο αυτό. Κατά το κράτος μέλος αυτό, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση παρουσιάζει μια αντίφαση επί του σημείου αυτού, στον βαθμό που αναγνωρίζει ότι οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. δεν επηρεάζονταν ουσιωδώς από τις ενισχύσεις που αποτελούν το αντικείμενο της επίδικης αποφάσεως, ενώ ταυτόχρονα κρίνει

παραδεκτούς ορισμένους ισχυρισμούς που αυτοί προέβαλαν, περιλαμβανομένων των ισχυρισμών που συνδέονται με το βάσιμο της αποφάσεως αυτής.

36 Κατά το εν λόγω κράτος μέλος, οι Scheucher-Fleisch κ.λπ., δεδομένου ότι προέβαλαν ισχυρισμούς με σκοπό τόσο να προασπίσουν τα διαδικαστικά δικαιώματα που θα τους είχαν παρασχεθεί στο πλαίσιο μιας επίσημης διαδικασίας εξετάσεως των επίμαχων ενισχύσεων όσο και να αμφισβητήσουν το βάσιμο της επίδικης αποφάσεως, όφειλαν, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, να αποδείξουν μια ιδιαίτερη κατάσταση έναντι των ενισχύσεων αυτών, αν όχι και ότι η χορήγηση των εν λόγω ενισχύσεων τους επηρέαζε ουσιωδώς. Ωστόσο, το Πρωτοδικείο, αφής στιγμής απέκλεισε μια τέτοια κατάσταση ή ένα τέτοιο επηρεασμό, έπρεπε να κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή στο σύνολό της.

37 Η Επιτροπή προσθέτει ότι η νομολογία στην οποία στηρίζεται η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ήτοι οι αποφάσεις της 19ης Μαΐου 1993, C-198/91, Cook κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-2487, σκέψη 23), και της 15 Ιουνίου 1993, C-225/91, Matra κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, 200 σ. I-3203, σκέψη 17), είναι ασύμβατη προς το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο ΕΚ. Τονίζει, επιπλέον, τα στοιχεία του δικαίου της Ένωσης τα οποία, κατ' αυτήν, αντίκεινται στη νομολογία αυτή, μεταξύ άλλων τον ρόλο των ενδιαφερομένων στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 88, παράγραφοι 2 και 3, ΕΚ, την οικονομία των άρθρων 230, 241 και 234, ΕΚ, που προϋποθέτει ένα πλήρες σύστημα ενδίκων βοηθημάτων, τα όρια της κινήσεως της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως που απορρέουν από το άρθρο 87 ΕΚ, ή ακόμη τις αντιφάσεις της εν λόγω νομολογίας, που εντείνονται, κατά την Επιτροπή, με την εσφαλμένη ερμηνεία που έδωσε στη νομολογία αυτή η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

38 Δεύτερον, όσον αφορά την υποχρέωση η επίδικη απόφαση να αφορά άμεσα τους Scheucher-Fleisch κ.λπ., η Δημοκρατία της Αυστρίας τονίζει ότι η απόφαση αυτή δεν σήμαινε οπωσδήποτε ότι η AMA Marketing θα ικανοποιούσε τις αιτήσεις περί των επίμαχων μέτρων προαγωγής και ότι τα μέτρα αυτά χορηγούνταν μόνο με ατομική απόφαση. Κατά συνέπεια, ούτε τα μέτρα γενικής ισχύος που συνθέτουν τον AMA-Gesetz 1992 ούτε η επίδικη απόφαση αφορούσαν άμεσα τους Scheucher-Fleisch κ.λπ. Εξάλλου, κατά το εν λόγω κράτος μέλος, οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. αποφάσισαν ελεύθερα να παραιτηθούν από τα επίμαχα μέτρα.

39 Οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. αντικρούουν το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

40 Όπως το Δικαστήριο τόνισε με την απόφασή του της 24ης Μαΐου 2011, C-83/09 P, Επιτροπή κατά Kronoply και Kronotex (Συλλογή 2011, σ. I-4441), το άρθρο 4 του κανονισμού 659/1999 προβλέπει ένα προκαταρκτικό στάδιο εξετάσεως των κοινοποιηθέντων μέτρων ενισχύσεως που έχει ως σκοπό να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να σχηματίσει μια πρώτη γνώμη επί της συμβατότητας με την κοινή αγορά της επίμαχης ενισχύσεως. Μετά το πέρας αυτού του σταδίου, η Επιτροπή διαπιστώνει είτε ότι το εν λόγω μέτρο δεν συνιστά ενίσχυση είτε ότι εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ. Στη δεύτερη περίπτωση, το εν λόγω μέτρο μπορεί να μη δημιουργεί αμφιβολίες όσον αφορά τη συμβατότητά του με την κοινή αγορά ή, αντιθέτως, να δημιουργεί. (απόφαση Επιτροπή κατά Kronoply και Kronotex, προαναφερθείσα, σκέψη 43).

41 Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει, μετά από προκαταρκτική εξέταση, ότι το κοινοποιηθέν μέτρο, ενώ εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, δεν δημιουργεί αμφιβολίες ως προς το κατά πόσο συμβιβάζεται με την κοινή αγορά, αποφασίζει να μη διατυπώσει αντιρρήσεις, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 659/1999 (απόφαση Επιτροπή κατά Kronoply και Kronotex, προαναφερθείσα, σκέψη 44).

42 Οσάκις η Επιτροπή εκδίδει τέτοια απόφαση, κρίνει όχι μόνον το μέτρο συμβατό με την κοινή αγορά, αλλά επίσης αρνείται, σιωπηρώς, να κινήσει την επίσημη διαδικασία εξετάσεως που προβλέπει το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ και το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999 (απόφαση Επιτροπή κατά Kronoply και Kronotex, προαναφερθείσα, σκέψη 45).

43 Η νομιμότητα όμως αποφάσεως περί μη διατυπώσεως αντιρρήσεων, η οποία στηρίζεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 659/1999, εξαρτάται από το κατά πόσον υπάρχουν αμφιβολίες όσον αφορά τη συμβατότητα της ενισχύσεως με την κοινή αγορά. Εφόσον τέτοιες αμφιβολίες πρέπει να οδηγούν στην κίνηση επίσημης διαδικασίας εξετάσεως, στην οποία μπορούν να μετάσχουν τα κατά το άρθρο 1, στοιχείο η΄, του κανονισμού 659/1999 ενδιαφερόμενα μέρη, πρέπει να γίνει δεκτό ότι μια τέτοια απόφαση αφορά άμεσα και ατομικά κάθε ενδιαφερόμενο μέρος υπό την έννοια της ως άνω διατάξεως (απόφαση Επιτροπή κατά Kronoply και Kronotex, προαναφερθείσα, σκέψη 47).

44 Συγκεκριμένα, εκείνοι υπέρ των οποίων έχουν τεθεί οι διαδικαστικές εγγυήσεις του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ και του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999 μπορούν να διασφαλίσουν την τήρησή τους μόνον αν έχουν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν την απόφαση περί μη διατυπώσεως αντιρρήσεων ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, κατά συνέπεια, η ιδιαίτερη ιδιότητα του «ενδιαφερόμενου μέρους» κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο η΄, του κανονισμού 659/1999, η οποία συναρτάται με το ειδικό αντικείμενο της προσφυγής, αρκεί για την εξατομίκευση, κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, του προσφεύγοντος ο οποίος αμφισβητεί απόφαση περί μη διατυπώσεως αντιρρήσεων (απόφαση Επιτροπή κατά Kronoply και Kronotex, προαναφερθείσα, σκέψεις 47 και 48).

45 Εν προκειμένω, αφενός, από τη σκέψη 10 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, με την προσφυγή τους, οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. επιδίωκαν την ακύρωση αποφάσεως περί μη διατυπώσεως αντιρρήσεων βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 659/1999. Αφετέρου, στη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, κατ' ουσίαν, ότι οι προσφεύγοντες αυτοί έπρεπε να θεωρηθούν ενδιαφερόμενα μέρη κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο η΄, του κανονισμού 659/1999.

46 Επομένως, σε αντίθεση προς ό,τι υποστηρίζουν η Δημοκρατία της Αυστρίας και η Επιτροπή, το Πρωτοδικείο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο κρίνοντας παραδεκτή την προσφυγή περί ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως.

47 Είναι ακριβές ότι, όπως προκύπτει και από τις σκέψεις 47 έως 49, 60 και 61 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πέραν του λόγου που αποσκοπούσε στην προάσπιση των διαδικαστικών δικαιωμάτων τους που απορρέουν από το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ, οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. προέβαλαν επίσης λόγους ακυρώσεως αφορώντες με το βάσιμο της επίδικης αποφάσεως και ότι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι οι διάδικοι αυτοί δεν είχαν αποδείξει ότι η θέση τους στην αγορά μπορούσε να επηρεασθεί ουσιωδώς από τις ενισχύσεις που αποτελούσαν το αντικείμενο της επίδικης αποφάσεως.

48 Ωστόσο, από τη σκέψη 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο εξέτασε τους λόγους αυτούς μόνο προκειμένου να προσδιορίσει αν είχαν προσβληθεί τα διαδικαστικά δικαιώματα που οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. αντλούσαν από το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ. Προς τούτο, το Πρωτοδικείο εξέτασε τα επί της ουσίας επιχειρήματα που προέβαλαν οι διάδικοι αυτοί, προκειμένου να εξακριβώσει αν, όντως, τα επιχειρήματα αυτά μπορούσαν να ενισχύσουν τον λόγο που ρητώς προέβαλαν οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. σχετικά με την ύπαρξη σοβαρών δυσχερειών που δικαιολογούσαν την κίνηση της διαδικασίας που διαλαμβάνεται στη διάταξη αυτή.

49 Συναφώς, παρά το ότι τα εν λόγω επί της ουσίας επιχειρήματα δεν χρησιμοποιήθηκαν τελικώς, όπως προκύπτει από τη σκέψη 88 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν μπορεί βασίμως να υποστηρίζεται ότι, ενεργώντας έτσι, το Πρωτοδικείο τροποποίησε το αντικείμενο της προσφυγής ακυρώσεως.

50 Συγκεκριμένα, όταν ο προσφεύγων ζητεί την ακύρωση αποφάσεως περί μη διατυπώσεως αντιρρήσεων, αμφισβητεί κυρίως το γεγονός ότι η απόφαση της Επιτροπής για την επίμαχη ενίσχυση εκδόθηκε χωρίς το εν λόγω όργανο να κινήσει την επίσημη διαδικασία εξετάσεως, προσβάλλοντας με τον τρόπο αυτό τα διαδικαστικά δικαιώματα του προσφεύγοντος. Προκειμένου να γίνει δεκτό το αίτημα περί ακυρώσεως, ο προσφεύγων μπορεί να προβάλει οποιοδήποτε λόγο ικανό να αποδείξει ότι η εκτίμηση των πληροφοριών και των στοιχείων που διαθέτει η Επιτροπή, στο πλαίσιο του προκαταρκτικού σταδίου εξετάσεως του κοινοποιηθέντος μέτρου, θα έπρεπε να δημιουργήσει αμφιβολίες όσον αφορά τη συμβατότητά του με την κοινή αγορά. Πάντως, η προβολή τέτοιων επιχειρημάτων δεν θα μπορούσε να έχει ως συνέπεια τη μεταβολή του αντικειμένου της προσφυγής ούτε την τροποποίηση των προϋποθέσεων παραδεκτού. Αντιθέτως, η ύπαρξη αμφιβολιών όσον αφορά τη συμβατότητα αυτή συνιστά ακριβώς το αποδεικτικό στοιχείο που πρέπει να προσκομιστεί προκειμένου να αποδειχθεί ότι η Επιτροπή είχε υποχρέωση να κινήσει την επίσημη διαδικασία

που προβλέπει το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ και το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999 (απόφαση Επιτροπή κατά Kronoply και Kronotex, προαναφερθείσα, σκέψη 59).

51 Επομένως, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

52 Η Δημοκρατία της Αυστρίας υποστηρίζει ότι οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. δεν αποτελούσαν ενδιαφερόμενα μέρη κατά την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ και του άρθρου 1, στοιχείο η΄, του κανονισμού 659/1999. Κατά το κράτος μέλος αυτό, οι επίμαχες ενισχύσεις μόνο δυνητικά και έμμεσα επηρέασαν τους Scheucher-Fleisch κ.λπ., πράγμα το οποίο, άλλωστε, αναγνώρισαν και οι ίδιοι.

53 Συναφώς, η Επιτροπή τονίζει ότι οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. υποστήριξαν, με το δικόγραφο της προσφυγής, ότι μόνον οι έμποροι λιανικής επωφελούνταν των δραστηριοτήτων του ΑΜΑ, πράγμα που προϋποθέτει, κατ' αυτήν, ότι η επίδικη απόφαση δεν τους αφορούσε άμεσα, στον βαθμό που οι ενισχύσεις τις οποίες αυτή ενέκρινε δεν είχαν άμεσες συνέπειες στην έννομη κατάστασή τους, αλλά μόνον οικονομικές επιπτώσεις.

54 Επιπλέον, κατά την Επιτροπή, τα όσα αναφέρει η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση περί του ότι οι δικαιούχοι των επίμαχων ενισχύσεων συνίστανται στο σύνολο των επιχειρήσεων που ανήκουν στην αφορώσα ειδικώς τα σήματα «AMA» αλυσίδα παραγωγής και διανομής είναι ανακριβή, δεδομένου ότι οι δραστηριότητες του AMA ωφελούν επίσης τις επιχειρήσεις στις οποίες δεν απονέμονται τα σήματα αυτά, συμπεριλαμβανομένων συνεπώς των Scheucher-Fleisch κ.λπ.

55 Οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. αντικρούουν επίσης το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

56 Το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, κατά το οποίο οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. δεν μπορούν να θεωρηθούν ενδιαφερόμενα μέρη κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο η΄, του κανονισμού 659/1999, θέτει, κατ' ουσίαν, υπό συζήτηση την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο, καθώς και την αποδεικτική αξία των στοιχείων τα οποία του υποβλήθηκαν.

57 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, από τα άρθρα 225 ΕΚ και 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για την εξακρίβωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του έχουν υποβληθεί, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Όταν το Γενικό Δικαστήριο έχει εξακριβώσει ή εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ασκήσει, δυνάμει του άρθρου 225 ΕΚ, έλεγχο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών αυτών περιστατικών και τις έννομες συνέπειες που έχει συναγάγει το Πρωτοδικείο (βλ. απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2008, C-487/06 P, British Aggregates κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-10515, σκέψη 96 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

58 Ωστόσο, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να διαπιστώνει τα πραγματικά περιστατικά ούτε, καταρχήν, να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο σε σχέση με τα περιστατικά αυτά. Εφόσον η προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ήταν νομότυπη και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι δικονομικοί κανόνες που διέπουν τη διεξαγωγή των αποδείξεων και το βάρος απόδειξεως, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να εκτιμά την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία που του έχουν υποβληθεί. Επομένως, η ως άνω εκτίμηση δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκείμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου, εκτός αν συντρέχει παραμόρφωση του περιεχομένου των στοιχείων αυτών (βλ. απόφαση British Aggregates κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 97).

59 Πρέπει, εξάλλου, να υπομνησθεί ότι η παραμόρφωση πρέπει να προκύπτει προδήλως από τα στοιχεία της δικογραφίας, χωρίς να απαιτείται να πραγματοποιηθεί νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων (βλ. απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2010, C-399/08 P, Επιτροπή κατά Deutsche Post, Συλλογή 2010, σ. I-7831, σκέψη 64 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

60 Εν προκειμένω, αφενός, η Δημοκρατία της Αυστρίας και η Επιτροπή δεν προέβαλαν ρητώς την παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων σχετικά με τη διαπίστωση, που περιέχεται στη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. ήταν επιχειρήσεις σφαγής και τεμαχισμού ζώων οι οποίες ανταγωνίζονταν αυτές που είχαν τύχει της επίμαχης ενισχύσεως και δραστηριοποιούνταν στην ίδια γεωγραφική αγορά, και ότι αποτελούσαν, συνεπώς, «ενδιαφερόμενα μέρη», κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο η΄, του κανονισμού 659/1999.

61 Αφετέρου, από τις σκέψεις 51 έως 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο στήριξε τη διαπίστωση αυτή, καταρχάς, στις αιτιολογικές σκέψεις της επίδικης αποφάσεως, εν συνεχεία, στην ανάλυση της επίμαχης ενισχύσεως και, τέλος, στις διευκρινίσεις που παρασχέθηκαν με γραπτή απάντηση στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως.

62 Κατά συνέπεια, ακόμα και αν υποτεθεί ότι οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. υποστήριξαν με το δικόγραφο της προσφυγής τους ότι μόνον οι έμποροι λιανικής, εξαιρουμένων των επιχειρήσεων σφαγής, ετύγχαναν της επίμαχης ενισχύσεως, πρέπει να τονιστεί, πρώτον, ότι διόρθωσαν τον ισχυρισμό αυτό κατά τη διάρκεια της διαδικασίας και,

δεύτερον, ότι η διαπίστωση του Πρωτοδικείου στηρίζεται όχι μόνο στη δήλωση των Scheucher-Fleisch κ.λπ., αλλά και στην επίδικη απόφαση, καθώς και στην ανάλυση της επίμαχης ενισχύσεως, δηλαδή σε αποδεικτικά στοιχεία τα οποία δεν αμφισβήτησαν ούτε η Δημοκρατία της Αυστρίας ούτε η Επιτροπή.

63 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί βασίμως στο Πρωτοδικείο ότι παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως, όσον αφορά τον χαρακτηρισμό των Scheucher-Fleisch κ.λπ. ως «ενδιαφερομένων μερών», κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο η΄, του κανονισμού 659/1999.

64 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

65 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

66 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Αυστρίας, υποστηριζόμενη από την Επιτροπή, εκτιμά ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση παρέβη το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ, θεωρώντας ότι για την εκτίμηση της συμβατότητας των επίμαχων

ενισχύσεων προς την κοινή αγορά υπήρχαν σοβαρές δυσχέρειες λόγω των οποίων η Επιτροπή θα έπρεπε να αποφασίσει να κινήσει την επίσημη διαδικασία εξετάσεως που προβλέπεται στη διάταξη αυτή.

67 Το εν λόγω κράτος μέλος προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι στηρίχθηκε αποκλειστικά στο άρθρο 21 a, σημείο 1, του AMA-Gesetz 1992 και ότι δεν συνεκτίμησε τα λοιπά πραγματικά και νομικά στοιχεία τα οποία έλαβε υπόψη η Επιτροπή, μεταξύ άλλων το γεγονός ότι η επίδικη απόφαση αφορούσε μόνο τα μεταγενέστερα της 26ης Σεπτεμβρίου 2002 μέτρα και ότι οι ισχύουσες κατά την περίοδο εκείνη οδηγίες AMA επέτρεπαν την εφαρμογή των μέτρων αυτών σε όλα τα προϊόντα που κατάγονταν από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

68 Η Επιτροπή προσθέτει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση της προσάπτει τελικώς ότι δεν έλεγξε τη νομιμότητα των οδηγιών AMA που τροποποιήθηκαν από τη Δημοκρατία της Αυστρίας και τέθηκαν σε ισχύ από τις 26 Σεπτεμβρίου 2002. Το θεσμικό αυτό όργανο υποστηρίζει όμως ότι εξέδωσε την επίδικη απόφαση στο πλαίσιο της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως την οποία διαθέτει στον τομέα αυτό και βάσει των υποσχέσεων των αυστριακών αρχών ότι μόνον αυτές οι τροποποιηθείσες οδηγίες θα εφαρμόζονταν στις επίμαχες ενισχύσεις, και όχι το άρθρο 21 a, σημείο 1, του AMA-Gesetz 1992. Εξάλλου, το έργο της Επιτροπής είναι, κατ' αυτήν, κυρίως οικονομικής και κοινωνικής φύσεως και δεν διαθέτει την εξουσία να εξετάζει τη νομιμότητα των κοινοποιηθέντων μέτρων σε σχέση με τους εθνικούς νόμους.

69 Οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. αντικρούουν τον λόγο αυτό υποστηρίζοντας ότι για την εκτίμηση της συμβατότητας των επίμαχων ενισχύσεων προς την κοινή αγορά υφίσταντο εν προκειμένω σοβαρές δυσχέρειες οι οποίες υποχρέωναν την Επιτροπή να κινήσει την επίσημη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

70 Εκ προοιμίου, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ καθίσταται απαραίτητη άπαξ η Επιτροπή αντιμετωπίζει σοβαρές δυσχέρειες προκειμένου να κρίνει αν μια ενίσχυση είναι συμβατή με την κοινή αγορά. Συνεπώς, η Επιτροπή μπορεί να αρκεστεί στην προκαταρκτική έρευνα του άρθρου 88, παράγραφος 3, ΕΚ και να λάβει ευνοϊκή απόφαση για κάποια ενίσχυση,

μόνον αν είναι σε θέση να σχηματίσει την πεποίθηση, μετά από μια πρώτη εξέταση, ότι η εν λόγω ενίσχυση είναι συμβατή με την κοινή αγορά. Αντιθέτως, αν, από την πρώτη αυτή εξέταση, η Επιτροπή σχηματίσει αντίθετη γνώμη ή δεν μπορέσει να υπερβεί όλες τις δυσχέρειες που ανέκυψαν κατά την εκτίμηση της συμβατότητας της εν λόγω ενισχύσεως με την κοινή αγορά, τότε οφείλει να συγκεντρώσει όλες τις αναγκαίες γνώμες και να κινήσει προς τούτο τη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ (βλ., απόφαση της 2ας Απριλίου 2009, C-431/07 P, Bouygues και Bouygues Télécom κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-2665, σκέψη 61 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

71 Δεδομένου ότι η έννοια των σοβαρών δυσχερειών έχει αντικειμενικό χαρακτήρα, η ύπαρξη αυτών των δυσχερειών δεν πρέπει να αναζητηθεί μόνο στις συνθήκες λήψεως του επίμαχου μέτρου, αλλά και στις εκτιμήσεις επί των οποίων στηρίχθηκε η Επιτροπή (βλ. απόφαση Bouygues και Bouygues Télécom κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 63).

72 Επομένως, όπως υπενθυμίστηκε και στις σκέψεις 43 και 50 της παρούσας αποφάσεως, η νομιμότητα αποφάσεως περί μη διατυπώσεως αντιρρήσεων, η οποία στηρίζεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 659/1999, εξαρτάται από το αν η εκτίμηση των πληροφοριών και των στοιχείων τα οποία διέθετε η Επιτροπή, κατά το προκαταρκτικό στάδιο εξετάσεως του κοινοποιηθέντος μέτρου, θα έπρεπε αντικειμενικά να δημιουργήσει αμφιβολίες όσον αφορά τη συμβατότητά του προς την κοινή αγορά, δεδομένου ότι τέτοιες αμφιβολίες πρέπει να οδηγούν στην κίνηση επίσημης διαδικασίας εξετάσεως στην οποία μπορούν να μετάσχουν τα ενδιαφερόμενα μέρη που διαλαμβάνονται στο άρθρο 1, στοιχείο η΄, του εν λόγω κανονισμού.

73 Εν προκειμένω, πρέπει να τονιστεί, πρώτον, ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Δημοκρατία της Αυστρίας, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν παρέλειψε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η επίδικη απόφαση αφορούσε μόνον τα μεταγενέστερα της 26ης Σεπτεμβρίου 2002 μέτρα και ότι οι οδηγίες ΑΜΑ, που ίσχυαν την περίοδο εκείνη, επέτρεπαν την εφαρμογή των μέτρων αυτών σε όλα τα προϊόντα που κατάγονταν από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

74 Συγκεκριμένα, από τις σκέψεις 79 έως 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη όχι μόνο τα δύο αυτά στοιχεία, αλλά και το γεγονός ότι οι αυστριακές αρχές είχαν υποσχεθεί στην Επιτροπή να προσαρμόσουν το άρθρο 21 a, σημείο 1, του AMA-Gesetz 1992, προσαρμογή η οποία πραγματοποιήθηκε την 1η Ιουλίου 2007, ή ακόμη το γεγονός ότι ο νόμος αυτός προέβλεπε και άλλα μέτρα εμπορικής προώθησης, χωρίς να τα περιορίζει μόνο στα ημεδαπά προϊόντα.

75 Ωστόσο, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 84 έως 87 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το σύνολο των στοιχείων αυτών δεν θεωρήθηκαν επαρκή από το Πρωτοδικείο για να κρίνει ότι ο περιορισμός στα ημεδαπά προϊόντα που διαλαμβάνεται στο άρθρο 21 a, σημείο 1, του AMA-Gesetz 1992 δεν προκαλούσε καμία αμφιβολία όσον αφορά το συμβατό των επίμαχων ενισχύσεων προς την κοινή αγορά και ότι, κατά συνέπεια, η Επιτροπή μπορούσε να απαλλαγεί από την υποχρέωσή της να κινήσει τη διαδικασία που διαλαμβάνεται στο άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 659/1999.

76 Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Πρωτοδικείο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο.

77 Συναφώς, δεν μπορεί να υποστηρίζεται βασίμως ότι οι αμφιβολίες που δημιουργούσε ο περιορισμός αυτός, που περιέχεται στον AMA-Gesetz 1992, έπρεπε να αποκλεισθούν λαμβανομένης υπόψη της θέσεως σε ισχύ των οδηγιών AMA από τις 26 Σεπτεμβρίου 2002 και της υποσχέσεως των αυστριακών αρχών ότι μόνον οι οδηγίες αυτές θα εφαρμόζονταν στις επίμαχες ενισχύσεις.

78 Συγκεκριμένα, δεν αμφισβητείται ότι, κατά το προκαταρκτικό στάδιο εξετάσεως του επίμαχου μέτρου, υπήρχε ασυμφωνία μεταξύ, αφενός, του βασικού νόμου που ρύθμιζε το μέτρο αυτό, ήτοι του AMA-Gesetz 1992, και, αφετέρου, της κανονιστικής πράξης εφαρμογής του, ήτοι των οδηγιών AMA. Καίτοι ο πρώτος περιείχε ένα περιορισμό που δημιουργούσε αμφιβολίες όσον αφορά τη συμβατότητα των επίμαχων ενισχύσεων προς την κοινή αγορά, ήτοι τον περιορισμό του μέτρου στα ημεδαπά προϊόντα, οι δεύτερες δεν περιείχαν τέτοιο περιορισμό.

79 Συνεπώς, το συμβατό ή το ασύμβατο της επίμαχης ενισχύσεως μπορούσε να επηρεασθεί άμεσα από την ασυμφωνία αυτή στο επίπεδο του εθνικού δικαίου, καθόσον το περιεχόμενο του επίμαχου μέτρου ήταν ως φαίνεται ριζικά διαφορετικό ανάλογα με το αν εφαρμοζόταν ο AMA-Gesetz 1992 ή οι οδηγίες AMA.

80 Υπό τις συνθήκες αυτές, η εν λόγω ασυμφωνία θα έπρεπε αντικειμενικά να δημιουργήσει αμφιβολίες όσον αφορά τη συμβατότητα της επίμαχης ενισχύσεως προς την κοινή αγορά, τούτο δε παρά την υπόσχεση των αυστριακών αρχών ότι μόνον οι οδηγίες αυτές θα εφαρμόζονταν στις επίμαχες ενισχύσεις.

81 Συγκεκριμένα, μια τέτοια υπόσχεση δεν μπορούσε να καταστήσει νομικώς αδύνατη την εφαρμογή του AMA-Gesetz 1992 και συνεπώς τον περιορισμό που μπορούσε να έχει ως συνέπεια την ασυμβατότητα της επίμαχης ενισχύσεως προς την κοινή αγορά. Όσον αφορά τον βασικό νόμο, τα σήματα «AMA» που χορηγούσαν οι αυστριακές αρχές κατά παράβαση του περιορισμού που περιέχεται στον νόμο αυτό θα μπορούσαν να προσβληθούν, a priori επιτυχώς, ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, δυνάμει της αρχής της ιεραρχίας των κανόνων.

82 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με τα όσα έχει παγίως κρίνει το Δικαστήριο σε ανάλογα συμφραζόμενα στο πλαίσιο των διαδικασιών λόγω παραβάσεως, το ασυμβίβαστο μιας εθνικής νομοθεσίας με τις διατάξεις του δικαίου της Ενώσεως δεν μπορεί να αρθεί οριστικά παρά μόνο με εσωτερικές διατάξεις δεσμευτικού χαρακτήρα που έχουν την ίδια τυπική ισχύ με αυτές που πρέπει να τροποποιηθούν και απλές διοικητικές οδηγίες δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι συνιστούν έγκυρη εκτέλεση των υποχρεώσεων που πηγάζουν από το δίκαιο της Ένωσης (βλ., κατά την έννοια αυτή, αποφάσεις της 13ης Μαρτίου 1997, C-197/96, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 1997, σ. I-1489, σκέψη 14, και της 9ης Μαρτίου 2000, C-358/98, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 2000, σ. I-1255, σκέψη 17).

83 Επομένως, είναι αβάσιμος ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι η απόφασή της εκδόθηκε στο πλαίσιο της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως την οποία διαθέτει στον τομέα αυτό, ή ακόμη ότι το έργο της είναι κυρίως οικονομικής και κοινωνικής φύσεως, οπότε δεν της επιτρέπεται να εξετάζει τη νομιμότητα των κοινοποιηθέντων μέτρων σε σχέση με τους εθνικούς νόμους.

84 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί, πρώτον, ότι, όσον αφορά τον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, καίτοι η Επιτροπή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως της οποίας η άσκηση συνεπάγεται εκτιμήσεις οικονομικής φύσεως που πρέπει να γίνονται στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τούτο δεν σημαίνει ότι ο δικαστής της Ένωσης οφείλει να μην ελέγχει την εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία δεδομένων οικονομικής φύσεως (βλ. απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2010, C-290/07 P, Επιτροπή κατά Scott, Συλλογή 2010, σ. I-7763, σκέψη 64) και, κατά μείζονα λόγο, να μην ελέγχει την ερμηνεία ζητήματος αφορώντος την ασυμφωνία μεταξύ ενός βασικού νόμου και της κανονιστικής πράξεως εκτελέσεώς του, καθόσον ένας τέτοιος έλεγχος έχει αυστηρώς νομικό χαρακτήρα.

85 Δεύτερον, η Επιτροπή, καίτοι δεν εναπόκειται σε αυτήν να αποφαίνεται επί της συμφωνίας, στο εθνικό δίκαιο, μεταξύ των οδηγιών AMA και του AMA-Gesetz 1992, οφείλει εντούτοις να λαμβάνει υπόψη μια ενδεχόμενη φαινομενική ασυμφωνία μεταξύ δύο εθνικών νομοθετημάτων, ιδίως όταν προκύπτει ότι ένα καθεστώς ενισχύσεων περιλαμβάνει έναν περιορισμό, όπως αυτόν ο οποίος διαλαμβάνεται στο άρθρο 21a, σημείο 1, του νόμου αυτού και ο οποίος δημιουργεί αμφιβολίες όσον αφορά τη συμβατότητά του προς την κοινή αγορά.

86 Περαιτέρω, ούτε η ασυμφωνία μεταξύ του AMA-Gesezt 1992 και των οδηγιών AMA ούτε η υπόσχεση των αυστριακών αρχών που αποσκοπούσε στην επιβεβαίωση της μη εφαρμογής του περιορισμού του νόμου αυτού περιλαμβάνονται στην επίδικη απόφαση, η οποία απλώς αναφέρει, στα σημεία 46, 52 και 66, την έλλειψη σχετικού με την καταγωγή περιορισμού από τις 26 Σεπτεμβρίου 2002.

87 Ως εκ τούτου, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου, του τετάρτου και του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

88 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Αυστρίας, υποστηριζόμενη από την Επιτροπή, προσάπτει στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ότι παρέβη τους κανόνες που διέπουν το βάρος αποδείξεως, όπως είναι αυτοί που απορρέουν από το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ και από το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, με το αιτιολογικό ότι η εν λόγω απόφαση δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. δεν απέδειξαν ούτε την ιδιότητά τους ως ενδιαφερομένων μερών ούτε την ύπαρξη σοβαρών δυσχερειών για την εκτίμηση της συμβατότητας των επίμαχων ενισχύσεων προς την κοινή αγορά.

89 Κατά την Επιτροπή, το Πρωτοδικείο, όχι μόνον αγνόησε τη θέση των Scheucher-Fleisch κ.λπ. ότι μόνον οι έμποροι λιανικής επωφελούνταν από τις δραστηριότητες του AMA, πράγμα που σημαίνει, a contrario, ότι οι διάδικοι αυτοί αποκλείονταν από το όφελος αυτό, αλλά επίσης έδωσε τη δυνατότητα στους Scheucher-Fleisch κ.λπ. να δικαιολογήσουν την ιδιότητά τους ως ενδιαφερομένων μερών μέσω των ερωτήσεων που τους τέθηκαν. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Πρωτοδικείο επηρέασε το αποτέλεσμα της έρευνάς του.

90 Στο πλαίσιο του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, το εν λόγω κράτος μέλος, υποστηριζόμενο επίσης από την Επιτροπή, φρονεί ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε

κατά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως την οποία υπέχει το Πρωτοδικείο από το άρθρο 81 του Κανονισμού του Διαδικασίας. Κατά τη Δημοκρατία της Αυστρίας, η παράβαση αυτή προκύπτει μεταξύ άλλων από το αντιφατικό σκεπτικό που εμπεριέχει η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και από την έλλειψη αναλύσεως των οδηγιών ΑΜΑ, που προβάλλονται με τον πρώτο και τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, αν η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση υποτίθεται ότι στηρίχθηκε στην αντίφαση μεταξύ του AMA-Gesetz 1992 και των οδηγιών ΑΜΑ, η δικαστική απόφαση αυτή θα έπρεπε να εξετάσει αν η αντίφαση αυτή μπορούσε πράγματι να επιφέρει την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως. Κατά το θεσμικό αυτό όργανο, είναι προφανές ότι η εκτίμησή του όσον αφορά τις επίμαχες ενισχύσεις θα ήταν η ίδια αν είχε κινήσει την επίσημη διαδικασία εξετάσεως. Επιπλέον, η Επιτροπή τονίζει ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, οφείλει να επιδεικνύει επιμέλεια και να λαμβάνει υπόψη το συμφέρον των κρατών μελών να τακτοποιούν γρήγορα την κατάσταση στον τομέα αυτό.

91 Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Αυστρίας, υποστηριζόμενη από την Επιτροπή, προσάπτει στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ότι παρέβη το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, λόγω του ότι το τελευταίο αυτό δεν συνέλεξε αυτεπαγγέλτως καθοριστικά στοιχεία σχετικά με την ενεργητική νομιμοποίηση των Scheucher-Fleisch κ.λπ. και με το γεγονός ότι το άρθρο 21 a, σημείο 1, του AMA-Gesetz 1992 δεν ασκούσε επιρροή.

92 Οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. αντικρούουν όλους αυτούς τους λόγους. Ειδικότερα, όσον αφορά τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, τονίζουν ότι δεν συμφωνούν με το συμπέρασμα της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι δεν απέδειξαν ότι τους επηρέαζαν ουσιωδώς οι ενισχύσεις που αποτελούσαν το αντικείμενο της επίδικης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, κατά τους διαδίκους αυτούς, οι δικαιούχοι των σημάτων «ΑΜΑ» ήταν ανταγωνιστές των οποίων η προσφορά ενθαρρυνόταν με τον τρόπο αυτό, ενώ οι ίδιοι και οι πελάτες τους έπρεπε να χρηματοδοτήσουν τη διαφήμισή τους με τα δικά τους μέσα. Οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. υποστηρίζουν ότι από τα ανωτέρω απέρρεε ότι η επίδικη απόφαση τους επηρέαζε διττώς, στον βαθμό που επιβαρύνονταν, αφενός, με το βάρος της χρηματοδοτήσεως των ενισχύσεων αυτών και, αφετέρου, με ένα ανταγωνιστικό μειονέκτημα. Εν συνόψει, οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. υποστηρίζουν ότι δεν μπορούσαν να επωφεληθούν από το μέτρο της οικονομικής στηρίξεως, μολονότι έπρεπε να συμβάλλουν για το μέτρο αυτό και ταυτοχρόνως να χρηματοδοτούν οι ίδιοι τη διαφήμισή τους.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

93 Με τον τρίτο, τέταρτο και πέμπτο λόγο, που πρέπει να συνεξετασθούν, η Δημοκρατία της Αυστρίας και η Επιτροπή προσάπτουν στο Πρωτοδικείο, αφενός, ότι δεν τήρησε τους κανόνες περί βάρους αποδείξεως και ότι δεν συνέλεξε αυτεπαγγέλτως στοιχεία καθοριστικά για την υπόθεση ή ακόμη ότι επηρέασε την έρευνα της υποθέσεως, και, αφετέρου, ότι δεν αιτιολόγησε την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Επιπλέον, οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. επικρίνουν την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, στον βαθμό που δεν θεώρησε ότι η επίδικη απόφαση τους επηρέαζε ουσιωδώς.

94 Καταρχάς, πρέπει να τονιστεί ότι οι Scheucher-Fleisch κ.λπ., καίτοι επικρίνουν ένα μέρος της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στο πλαίσιο της αντικρούσεως του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, δεν ζήτησαν ούτε τη μερική ακύρωση της αποφάσεως αυτής ούτε ζήτησαν από το Δικαστήριο είτε να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί του μέρους αυτού είτε να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκειμένου να αποφανθεί αυτό επί του σημείου αυτού.

95 Κατά συνέπεια, η εν λόγω επίκριση, δεδομένου ότι δεν προβλήθηκε προς στήριξη των αιτημάτων του υπομνήματος αντικρούσεως των Scheucher-Fleisch κ.λπ., δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι συνιστά αντίθετη αναίρεση.

96 Όσον αφορά τον τρίτο και τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, στον βαθμό που με τους λόγους αυτούς υποστηρίζεται ότι το Πρωτοδικείο δεν έπρεπε να λάβει μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας ούτε να θέσει ερωτήσεις στους διαδίκους σε σχέση με την ιδιότητα των Scheucher-Fleisch κ.λπ. ως ενδιαφερομένων μερών, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, σύμφωνα με όσα υπενθυμίστηκαν στη σκέψη 43 της παρούσας αποφάσεως, το αν ένα πρόσωπο έχει την ιδιότητα αυτή μπορεί να είναι καθοριστικό, όπως εν προκειμένω, όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής του ακυρώσεως.

97 Κατά πάγια όμως νομολογία, το προβλεπόμενο από το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ κριτήριο, που εξαρτά το παραδεκτό προσφυγής ασκηθείσας από φυσικό ή νομικό πρόσωπο κατά αποφάσεως της οποίας δεν είναι ο αποδέκτης από την προϋπόθεση ότι η απόφαση αυτή το αφορά άμεσα και ατομικά, συνιστά λόγο απαραδέκτου δημοσίας τάξεως, τον οποίο ο κοινοτικός δικαστής μπορεί να εξετάσει ανά πάσα στιγμή, ακόμη και αυτεπαγγέλτως (απόφαση της 23ης Απριλίου 2009, C-362/06 P, Sahlstedt κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-2903, σκέψη 22 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

98 Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να προσάπτεται στο Πρωτοδικείο ότι έλαβε αυτεπαγγέλτως μέτρα προκειμένου να πληροφορηθεί αν οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. είχαν την ιδιότητα του ενδιαφερομένου μέρους, καθόσον το έπραξε αυτό στο πλαίσιο της εξετάσεως ενός λόγου απαραδέκτου δημοσίας τάξεως.

99 Κατά τα λοιπά, πρέπει να υπομνησθεί ότι μόνο αρμόδιο να κρίνει αν συντρέχει ανάγκη συμπληρώσεως των πληροφοριακών στοιχείων που διαθέτει αναφορικά με τις υποθέσεις των οποίων επιλαμβάνεται είναι το Γενικό Δικαστήριο. Ο αποδεικτικός ή μη χαρακτήρας των στοιχείων της δικογραφίας εμπίπτει στην κυριαρχική εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών η οποία εκφεύγει του ελέγχου του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της αναιρέσεως, εκτός και αν πρόκειται για παραμόρφωση των προσκομισθέντων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου αποδεικτικών στοιχείων ή αν συντρέχει ουσιαστική ανακρίβεια των διαπιστώσεων του ιδίου που προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας (βλ. απόφαση της 16ης Ιουλίου 2009, C-385/07 P, Der Grüne Punkt - Duales System Deutschland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-6155, σκέψη 163 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

100 Επομένως, δεν μπορεί να προσάπτεται στο Πρωτοδικείο ότι έθεσε στους διαδίκους, πριν από τη διεξαγωγή της επ' ακροατηρίου συζητήσεως και κατά τη διάρκεια της τελευταίας αυτής, μια σειρά λεπτομερών ερωτήσεων προκειμένου να συμπληρώσει τα πληροφοριακά στοιχεία που ήδη διέθετε και ότι συνήγαγε ορισμένα συμπεράσματα από τις απαντήσεις που έδωσαν οι διάδικοι στις ερωτήσεις αυτές στο πλαίσιο εγκύρως προβληθέντων από αυτούς ισχυρισμών. Ομοίως, η Δημοκρατία της Αυστρίας και η Επιτροπή δεν μπορούν να του προσάπτουν, κατά το στάδιο της αιτήσεως αναιρέσεως, ότι δεν έλαβε άλλα μέτρα οργανώσεως τα οποία δεν του ζήτησαν να λάβει κατά το στάδιο της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου, καθόσον η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν μετέσχε στη διαδικασία αυτή, και τα οποία δεν περιγράφουν επακριβώς στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας ενώπιον του της Δικαστηρίου.

101 Συνεπώς, η Δημοκρατία της Αυστρίας και η Επιτροπή δεν μπορούν εγκύρως να προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη τους κανόνες που διέπουν το βάρος αποδείξεως, ούτε ότι επηρέασε αδικαιολόγητα την έρευνα της υποθέσεως, ούτε ακόμη ότι δεν συμπλήρωσε καταλλήλως τα πληροφοριακά στοιχεία που διέθετε.

102 Τα επιχειρήματα αυτά κατ' ουσίαν ισοδυναμούν με συζήτηση της εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά την ιδιότητα του ενδιαφερομένου μέρους, κατά την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, των Scheucher-Fleisch κ.λπ., ή ακόμη την ύπαρξη σοβαρών δυσχερειών κατά την εκτίμηση της συμβατότητας των επίμαχων ενισχύσεων προς την κοινή αγορά.

103 Ο τρίτος όμως και ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως που θέτουν τέτοια ζητήματα είναι απαράδεκτοι στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως. Εν πάση περιπτώσει, είναι αβάσιμοι για τους λόγους που εκτέθηκαν στην απάντηση που δόθηκε στον πρώτο και στον δεύτερο λόγο.

104 Ως προς τον τέταρτο λόγο, πρέπει να υπομνησθεί ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως των δικαστικών αποφάσεων, που υπέχει το Γενικό Δικαστήριο από τα άρθρα 36 και 53, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, δεν του επιβάλλει να διατυπώνει σκεπτικό που να ακολουθεί σε όλη τους την έκταση και έναν προς έναν όλους τους συλλογισμούς που διατύπωσαν οι διάδικοι. Κατά συνέπεια, η αιτιολογία μπορεί να είναι έμμεση, υπό την προϋπόθεση ότι παρέχει στους μεν ενδιαφερόμενους τη δυνατότητα να γνωρίσουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθησαν τα σχετικά μέτρα, στο δε αρμόδιο δικαστήριο επαρκή στοιχεία για να ασκήσει τον έλεγχό του (βλ. απόφαση Bouygues και Bouygues Télécom κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

105 Εν προκειμένω, τα επιχειρήματα που προέβαλε η Δημοκρατία της Αυστρίας ισοδυναμούν με συζήτηση των ζητημάτων που αποτελούν αντικείμενο του πρώτου και του δεύτερου λόγου αναιρέσεως και πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθούν για τους λόγους που εκτέθηκαν στην απάντηση που δόθηκε στους λόγους αυτούς.

106 Ειδικότερα, όσον αφορά το επιχείρημα με το οποίο προβάλλεται ο αντιφατικός χαρακτήρας της αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να τονιστεί ότι, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατέθηκε στις σκέψεις 48 και 50 της παρούσας αποφάσεως, ο προσφεύγων τον οποία αφορά άμεσα και ατομικά μια απόφαση της Επιτροπής λόγω της ιδιότητάς του ως ενδιαφερομένου μέρους κατά την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ μπορεί να προβάλει κάθε λόγο ικανό να αποδείξει ότι το θεσμικό αυτό όργανο θα έπρεπε να έχει σοβαρές αμφιβολίες όσον αφορά τη συμβατότητα μέτρου ενισχύσεως προς την κοινή αγορά και, επομένως, θα έπρεπε να κινήσει την επίσημη διαδικασία εξετάσεως που προβλέπει η εν λόγω διάταξη. Συνεπώς, το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο εξέτασε ισχυρισμούς συνδεόμενους με το βάσιμο της επίδικης αποφάσεως προκειμένου να κρίνει αν είχαν προσβληθεί τα διαδικαστικά δικαιώματα των Scheucher-Fleisch κ.λπ. δεν είναι ασύμβατο προς τη διαπίστωσή του, στις σκέψεις 60 και 61 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. δεν είχαν αποδείξει ότι η θέση τους στην αγορά μπορούσε να επηρεασθεί ουσιωδώς από τις ενισχύσεις που αποτελούν το αντικείμενο της επίδικης αποφάσεως.

107 Ομοίως πρέπει να απορριφθεί το προβληθέν από την Επιτροπή επιχείρημα που αντλείται από την έλλειψη αιτιολογήσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως καθόσον το Πρωτοδικείο, αφενός, δεν εξέτασε αν η αντίφαση μεταξύ του AMA-Gesetz 1992 και των οδηγιών AMA έπρεπε να επιφέρει την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως και, αφετέρου, δεν διαπίστωσε ότι η εκτίμηση της αποφάσεως αυτής από την Επιτροπή θα ήταν η ίδια αν η τελευταία αυτή είχε κινήσει την επίσημη διαδικασία εξετάσεως.

108 Συγκεκριμένα, πρέπει να υπομνησθεί ότι το αντικείμενο της προσφυγής ακυρώσεως ήταν μια απόφαση περί μη διατυπώσεως αντιρρήσεων βάσει του άρθρου 88, παράγραφος 3, ΕΚ.

109 Όπως όμως υπενθυμίστηκε στις σκέψεις 40 έως 42 της παρούσας αποφάσεως, η προκαταρκτική διαδικασία που οδηγεί στη λήψη μιας τέτοιας αποφάσεως αποσκοπεί απλώς στο να παράσχει τη δυνατότητα στην Επιτροπή να διαμορφώσει μια πρώτη γνώμη όσον αφορά τη συμβατότητα της επίμαχης ενισχύσεως προς την κοινή αγορά. Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να σφετεριστεί τις αρμοδιότητες της Επιτροπής κρίνοντας ότι η εκτίμηση αυτής θα ήταν η ίδια αν είχε κινήσει την επίσημη διαδικασία εξετάσεως.

110 Επιπλέον, δεδομένου ότι η ύπαρξη σοβαρών αμφιβολιών όσον αφορά τη συμβατότητα μέτρου προς την κοινή αγορά αρκεί για να υποχρεωθεί η Επιτροπή να κινήσει την εν λόγω επίσημη διαδικασία εξετάσεως, το Πρωτοδικείο δεν χρειαζόταν να εξηγήσει, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, τους λόγους για τους οποίους η αντίφαση που είχε εντοπίσει μεταξύ του AMA-Gesetz 1992 και των οδηγιών AMA έπρεπε να επιφέρει την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

111 Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η απόφαση περί μη διατυπώσεως αντιρρήσεων δυνάμει του άρθρου 88, παράγραφος 3, ΕΚ, η οποία λαμβάνεται σε σύντομες προθεσμίες, πρέπει να περιέχει μόνον τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή φρονεί ότι δεν βρίσκεται ενώπιον σοβαρών δυσχερειών εκτιμήσεως της συμβατότητας της επίμαχης ενισχύσεως προς την κοινή αγορά και ότι η έστω και σύντομη αιτιολογία της αποφάσεως αυτής πρέπει να θεωρηθεί επαρκής υπό το πρίσμα της περί αιτιολογίας απαιτήσεως του άρθρου 253 ΣΛΕΕ, εφόσον βεβαίως επιτρέπει να διαφανούν κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή θεώρησε ότι δεν υπάρχουν οι δυσχέρειες αυτές, αφού το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας αυτής δεν περιλαμβάνεται στην εν λόγω απαίτηση (βλ. απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2008, C-333/07, Régie Networks, Συλλογή 2008, σ. I-10807, σκέψεις 65, 70 και 71).

112 Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να προσάπτεται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση η έλλειψη αιτιολογήσεως συναφώς, καθόσον το ζήτημα αν η εκτίμηση σχετικά με τη συμβατότητα θα ήταν η ίδια ή όχι αν είχε κινηθεί η επίσημη διαδικασία εξετάσεως δεν περιλαμβάνεται στην ως άνω περί αιτιολογίας απαίτηση.

113 Κατά συνέπεια, ο τρίτος, ο τέταρτος και ο πέμπτος λόγος πρέπει να απορριφθούν ως εν μέρει απαράδεκτοι και ως εν μέρει αβάσιμοι.

114 Επομένως, η κύρια αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί της παρεμπίπτουσας αιτήσεως αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

115 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή προβάλλει, προς στήριξη του επιχειρήματος ότι η επίδικη απόφαση δεν αφορούσε άμεσα και ατομικά τους Scheucher-Fleisch κ.λπ., το γεγονός ότι οι επίμαχες εισφορές δεν αποτελούσαν συστατικό στοιχείο της ενισχύσεως την οποία είχε εγκρίνει η απόφαση αυτή.

116 Συναφώς, η Επιτροπή σημειώνει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δικαιολόγησε το γεγονός ότι η επίδικη απόφαση αφορούσε άμεσα τους Scheucher-Fleisch κ.λπ. λαμβάνοντας υπόψη την υποχρέωσή τους να καταβάλλουν εισφορά στον AMA. Κατά την Επιτροπή όμως, από τη νομολογία του Δικαστηρίου, μεταξύ άλλων από την απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 2005, C-266/04 έως C-270/04, C-276/04 και C-321/04 έως C-325/04, Distribution Casino France κ.λπ. (Συλλογή 2005, σ. I-9481), προκύπτει ότι οι φορολογικές επιβαρύνσεις δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης που αφορούν τις κρατικές ενισχύσεις, εκτός εάν αποτελούν τρόπο χρηματοδοτήσεως μέτρου ενισχύσεως, οπότε αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του μέτρου αυτού λόγω της υπάρξεως δεσμευτικής σχέσεως προορισμού μεταξύ της φορολογικής επιβαρύνσεως και της ενισχύσεως, υπό την έννοια ότι το προϊόν της φορολογικής επιβαρύνσεως προορίζεται οπωσδήποτε για τη χρηματοδότηση της ενισχύσεως.

117 Κατά την Επιτροπή, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι, επί του σημείου αυτού, πλημμελής λόγω πλάνης περί το δίκαιο, στον βαθμό που, στο σύστημα AMA, δεν υπάρχει καμία σχέση μεταξύ των εισφορών και του ποσού των χορηγουμένων ενισχύσεων, όπως έχει ήδη επανειλημμένα διαπιστώσει το Verwaltungsgerichtshof.

118 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή φρονεί ότι η προσφυγή που άσκησαν οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. θα έπρεπε να κριθεί απαράδεκτη.

119 Η Δημοκρατία της Αυστρίας συμφωνεί με τη συλλογιστική της Επιτροπής και τονίζει ότι η έλλειψη δεσμευτικής σχέσεως προορισμού εν προκειμένω επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι τα μέτρα που χρηματοδοτούνται από τον AMA δεν μπορούν να προσδιοριστούν αριθμητικά ανάλογα με τους διάφορους δικαιούχους και ότι τα μέτρα εφαρμόζονται ανεξάρτητα από το προϊόν των εισφορών.

120 Συναφώς, το εν λόγω κράτος μέλος τονίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 21 j, παράγραφος 1, του AMA-Gesetz 1992, οι εισφορές χρησιμεύουν για να καλύπτουν τα διοικητικά έξοδα του AMA που συνδέονται με την είσπραξή τους και πρέπει επίσης να χρησιμοποιούνται για τα μέτρα που απαριθμούνται στο άρθρο 21a του νόμου αυτού.

121 Οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. υποστηρίζουν ότι αυτός ο λόγος είναι νέος και ότι δεν προβλήθηκε ούτε ενώπιον του Πρωτοδικείου ούτε με την αίτηση αναιρέσεως. Κατά τους διαδίκους αυτούς, στο σύστημα εμπορικής προωθήσεως των γεωργικών προϊόντων του AMA υφίσταται μια δεσμευτική σχέση προορισμού, κατά την έννοια της νομολογίας που παρέθεσε η Επιτροπή προς στήριξη του ισχυρισμού της, μεταξύ των εισφορών και των επίμαχων ενισχύσεων, δεδομένου ότι οι εισφορές προς τον AMA ήταν το μόνο μέσο που διέθετε ο τελευταίος αυτός για την εμπορική προώθηση των γεωργικών προϊόντων. Όσον αφορά την απόφαση του Verwaltungsgerichtshof της 20ής Μαρτίου 2006, 2005/17/0230, οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. φρονούν ότι αυτή οφείλεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της νομολογίας του Δικαστηρίου και σημειώνουν ότι το Verwaltungsgerichtshof ουδέποτε υπέβαλε αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως ενώπιον του Δικαστηρίου επί του σημείου αυτού.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

122 Εκ προοιμίου, πρέπει να εξεταστεί αν, όπως υποστηρίζουν οι Scheucher-Fleisch κ.λπ., ο λόγος που προβάλλεται στο πλαίσιο της παρεμπίπτουσας αιτήσεως αναιρέσεως είναι νέος.

123 Συγκεκριμένα, αν επιτρεπόταν στον διάδικο να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό σχετικό με την πράξη που προσβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου τον οποίο δεν προέβαλε ενώπιον του τελευταίου αυτού, ο διάδικος αυτός θα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου διαφορά με ευρύτερο περιεχόμενο από τη διαφορά που εκδίκασε το Πρωτοδικείο, ενώ η αναιρετική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται στον έλεγχο της νομικής λύσεως που δόθηκε κατόπιν εξετάσεως των ισχυρισμών που προβλήθηκαν πρωτοδίκως (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2007, C-266/05 P, Sison κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2007, σ. I-1233, σκέψη 95 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

124 Εν προκειμένω, αυτός ο λόγος αναιρέσεως σχετίζεται με τον λόγο περί απαραδέκτου, τον οποίο συμπληρώνει και ο οποίος προβλήθηκε ρητώς από την Επιτροπή ενώπιον του Πρωτοδικείου, σύμφωνα δε με αυτόν η προσφυγή ακυρώσεως που στρεφόταν κατά της επίδικης αποφάσεως ήταν απαράδεκτη στον βαθμό που η απόφαση αυτή δεν αφορούσε άμεσα και ατομικά τους Scheucher-Fleisch κ.λπ.

125 Κατά συνέπεια, η παρεμπίπτουσα αίτηση αναιρέσεως είναι παραδεκτή.

126 Όσον αφορά τον λόγο που προέβαλε η Επιτροπή, πρέπει να τονιστεί ότι, σε αντίθεση με όσα αυτή υποστηρίζει, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν δικαιολόγησε το γεγονός ότι η επίδικη απόφαση αφορούσε άμεσα τους Scheucher-Fleisch κ.λπ. βάσει αποκλειστικώς της υποχρεώσεώς τους να καταβάλλουν εισφορά στον AMA.

127 Συγκεκριμένα, από τη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο στηρίχθηκε, αφενός, στην πρόσκληση για καταβολή που απευθύνθηκε σε έναν από τους διαδίκους αυτούς και, αφετέρου, στις ιστοσελίδες του AMA και ενός εμπόρου λιανικής από τις οποίες προέκυπτε ότι τα σήματα «AMA» είχαν χορηγηθεί πριν από την επίδικη απόφαση.

128 Επιπλέον, όπως προκύπτει από τη σκέψη τη 44 της παρούσας αποφάσεως, απόφαση περί μη διατυπώσεως αντιρρήσεων αφορά άμεσα και ατομικά κάθε ενδιαφερόμενο μέρος, κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο η΄, του κανονισμού 659/1999, στον βαθμό που το μέρος αυτό προβάλλει λόγους ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής προκειμένου να προστατεύσει τα διαδικαστικά δικαιώματά του.

129 Επομένως, ο μοναδικός λόγος που προβλήθηκε στο πλαίσιο της παρεμπίπτουσας αιτήσεως αναιρέσεως οδηγεί, και πάλι, σε συζήτηση περί της ιδιότητας του «ενδιαφερομένου μέρους», κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, των Scheucher-Fleisch κ.λπ.

130 Συναφώς, πρέπει, αφενός, να γίνει αναφορά στην απάντηση που δόθηκε στο δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως.

131 Αφετέρου, πρέπει να τονιστεί ότι, στο πλαίσιο του υπομνήματός τους αντικρούσεως και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. διαμαρτυρήθηκαν για το ότι ήταν υποχρεωμένοι όχι μόνο να συνεισφέρουν στη χρηματοδότηση του συστήματος που είχε τεθεί σε εφαρμογή, αλλά και για το ότι υφίσταντο το μειονέκτημα που συνδέεται με το ότι μόνον οι ανταγωνιστές τους επωφελούνται από τα διαφημιστικά μέτρα που λαμβάνει η AMA-Marketing.

132 Πρέπει όμως να τονισθεί ότι, κατά το άρθρο 1, στοιχείο η΄, του κανονισμού 659/1999, ως «ενδιαφερόμενο μέρος» νοείται μεταξύ άλλων κάθε πρόσωπο, επιχείρηση ή ένωση επιχειρήσεων των οποίων τα συμφέροντα μπορεί να θιγούν από τη χορήγηση μιας ενισχύσεως, ήτοι ιδίως οι ανταγωνιστικές του δικαιούχου της εν λόγω ενισχύσεως επιχειρήσεις. Πρόκειται, δηλαδή, για απροσδιόριστο σύνολο αποδεκτών, πράγμα που δεν αποκλείει το ενδεχόμενο κάποιος έμμεσος ανταγωνιστής του δικαιούχου της ενισχύσεως να μπορεί να χαρακτηριστεί «ενδιαφερόμενο μέρος», εφόσον υποστηρίζει ότι τα συμφέροντά του μπορεί να θιγούν από τη χορήγηση της ενισχύσεως και αποδεικνύει, επαρκώς κατά νόμο, ότι υπάρχει κίνδυνος η ενίσχυση να έχει συγκεκριμένη επίπτωση επί της καταστάσεώς του (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση Επιτροπή κατά Kronoply και Kronotex, προαναφερθείσα, σκέψεις 63 έως 65 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

133 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση διαπίστωσε ότι οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. έπρεπε να θεωρηθούν «ενδιαφερόμενα μέρη» κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο η΄, του εν λόγω κανονισμού, ο λόγος που προέβαλε η Επιτροπή στο πλαίσιο της παρεμπίπτουσας αιτήσεως αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

134 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η παρεμπίπτουσα αναίρεση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

135 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. υπέβαλαν σχετικό αίτημα και η Δημοκρατία της Αυστρίας ηττήθηκε, η τελευταία αυτή πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

136 Δεδομένου ότι οι Scheucher-Fleisch κ.λπ. δεν ζήτησαν να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, η τελευταία αυτή θα φέρει μόνο τα δικά της δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την κύρια και την παρεμπίπτουσα αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τη Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα.

3) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

(υπογραφές)